Ще пароплавчики чаділи, наче праски,
ще ми шукали крем'яхи в піску, —
на пограниччі дійсності і казки
стояв той дім за хмарами бузку.

Там жив дідок, що схожий був на графа,
в краватці чорній, не як всі діди.
В трельяжі віддзеркалена карафа
була, як сон криничної води.

Усмішкою дитячої фортуни
було для нас потрапити в той дім.
Там все було блискуче і латунне,
і на роялі гномик там сидів.

Були там сови і якісь личини.
Коти робили хижий променад.
Трельяж дивився срібними очима
на все, що не хотіло проминать.

А той старий, достоту Каліостро,
щось прецизійне маючи в руці,
дивився в шкельце, наче кібець, гостро,
і поціляв у гвинтики й зубці.

Навколо нього час лежав навалом.
Співали птиці в шибку із куща.
А він, старий, сидів, як за штурвалом, —
в руках крутив манюньке коліща.

Куди він плив? Немов стояче озеро,
за ним тьмянів у сутінках трельяж.
Всі механізми цокали загрозливо,
і з пітьми хтось казав йому: "Приляж!"

У мерехтінні маятників мідних,
округлені, як очі камбали,
дзиґарики замовників безслідних
на підвіконні цокали, ішли.

Він дарував нам шкельця та брелоки.
Ми ще тоді не знали ні про що.
Був тридцять сьомий. Він вслухався: кроки.
Якийсь замовник знову не прийшов.

Старенька жінка вносила соломки
і, вся залита сяйвом золотим,
чогось палила у печі іконки,
поцілувавши кожну перед тим.

Мені стояло в пам'яті роками,
як ми тоді не відали про те,
чого старий тремтячими руками
ловив секунди крильце золоте.

Крихкий комод вивірчувала шашіль.
З куточка сяяв срібний образок.
Його душили спогади, і кашель,
і навіть той за вікнами бузок.

І як хисткий підсвічник на роялі,
де вже у свічці догоряє ґніт,
він був для нас вже майже нереальний
отой старезний загадковий дід.

Чогось він так дивився і дивився,
він міг дивитись і годину, й дві.
Коли один годинничок розбився,
він лиш погладив нас по голові.

Ми розминались в часі і у просторі.
Йому було, мабуть, уже віки.
І набалдашник на старому костурі
уже забув тепло його руки.